

Traure claus amb altres claus

Em sembla detectar una estratègia que les autoritats encarregades de l'economia centralitzada apliquen amb veritable pertinàcia. Es tractaria d'anar tapant amb capes d'escàndols successius cada una de les trapelleries que es produeixen gairebé en cadena.

Quan els mitjans de comunicació fan públic algun negoci tèrbol, relacionat amb personatges influents, l'opinió es commou una mica, però no hi ha temps de reaccionar, perquè immediatament sorgeix la notícia d'un escàndol nou, que tapa l'anterior. Els espectadors passius desvien l'atenció cap a la malifeta acabada d'estrenar, sense haver tingut el respir necessari per a protestar clamorosament. El problema que ha vingut després els fa girar els ulls cap a una altra banda.

Jo diria que és una tàctica que dona bons resultats, perquè hi ha hagut combinacions amb una forta càrrega delictiva que ens han anat fugint de la memòria, tot i que encara es troben en mans d'una justícia calmosa. Si continuem embadocats, els possibles delictes prescriuran, perquè ja se sap que la justícia, si es deixa volar el temps, oblidada i perdona. Es pot dir, en conseqüència, que la idea és bona.

Els fets polítics tenen un caràcter distint dels econòmics.

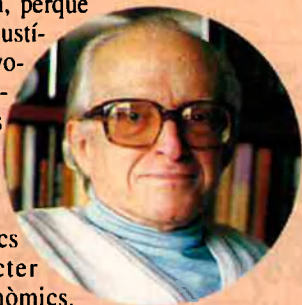
El fracàs d'un pacte d'entesa entre un govern socialista i uns sindicats del mateix signe no ha tingut a mà i ben esmolat un altre escàndol que hi a-

judís amb vels pietosos per tapar-lo.

A falta d'això, el ministre més compromès en l'afer ha estat víctima d'una rebequeria catastrofista i ens anuncia una mena d'apocalipsi, amb un ramat de vaques magres: ens empobrirem, a frec de passar gana, i patirem de valent amb les butxaques buides.

El pitjor és que ens ho diu amb un aire amenaçador, com si la culpa fos nostra, de tots aquells que no hi hem participat. Som molts els que hem tingut vot, però ens anem quedant sense veu.

Pere Calders

El cíclop borni

La informació és sensacional: "tindrem problemes a l'Estadi Olímpic perquè, en construir-lo, no es van recordar de les càmeres de televisió". Punt i a banda, i uns segons per assinilar la magnitud de la bestiesa.

Qui ha fet l'afirmació no és un dels cada vegada més discrets enemics inicials dels Jocs, ni dels cada vegada més abundosos i igualment discrets desenganyats dels mateixos Jocs. L'afirmació la fa, en un diari i a quatre columnes, el senyor González Aller, director d'informació de la RTO, que vol dir Ràdio Televisió Olímpica. Un personatge perfectament integrat en el sistema, doncs, que utilitza la paraula "tema" de tal manera que no hi pot haver dubtes sobre el seu entusiasme íntim per a qualsevol esdeveniment de progrés; la citació sencera de la seva afirmació és: "on tindrem problemes per a les càmeres de televisió és a l'Estadi Olímpic, ja que quan es va construir es va ignorar el tema de la televisió". Deixarem de banda, també, que l'estadi es va construir l'any 1929, quan encara no hi havia televisió enlloc del món, i entendrem el que González vol dir, que és quan es va refer, ara fa un parell d'anys: un darrer gloriós Onze de Setembre, traslladat de data per respecte a la monarquia i envoltat de la pluja. Divina pluja, pluja daurada.

El centre de la qüestió és, doncs, aquest, que el pressu-

post dels Jocs Olímpics i del deliri de grandesa petit burgès que aquests Jocs han desencadenat en les primeres autoritats barcelonines comptava, des del començament, amb els diners, dòlars exactament, de la televisió per cobrir-lo.

I ara resulta que en el rovell de l'ou polític-esportiu dels Jocs, no s'hi va comptar amb la presència de les càmeres de televisió. A l'Estadi Olímpic es van oblidar de deixar-hi lloc per a la *caixa-cobri*.

Un ex-alt dirigent socialista, però no gens refredat sobre les virtuts del socialisme hispano-català, afirmava, sense cap mena de recança, que els Jocs Olímpics els pagaran fins els nostres néts, volia dir els néts dels barcelonins (a mi

em sembla que seran els néts de tots els catalans però ni un sol nét d'espanyol). I ho afirmava sense cap mena de retret per als malfactors que, dia rere dia, mes rere mes, any rere any prediquen

que els Jocs no seran deficitaris, i que serà la televisió mundial qui ens els pagarà. I ara resulta que l'arquitectura dels malfactors s'oblida de situar, just a l'entrada màxima, la taquilla recaptatòria, que ens privaria, a nosaltres i als nostres néts, de contribuir als deliris de quatre ex-carlins, ex-capellans i ex-catequistes evolucionats en socialistes de pis.

Hi ha encara un fet pitjor: la sensacional informació, el diari NO la dona en primera plana.

Ramon Barnils

